

Bala pişiklər

Bakı böyük və qadim şəhərdir. İçerişəhər adlanan kiçik şəhər da Bakı şəhərinin mərkəzində yerləşir. Bakının üzərinə doğan günəş öz şəfaqlarını içerişəhər salanın asrarəngiz tarixi ilə seçilən tikişlər daha da füsünkar görünür. Rəngarəng xalılar, kələğayılar, geyimlər, antik əşyalarla bəzədilmiş səkişlərin tarixi yaddaşı göz oxşayır. Külliələr şəhərinin əvənləndən sehrində zamanın köməti və bu günün arasında körpü kimi güzüllənən şəhərdə tamasha olunası gözəlliklər bitib tükenmirdi. Hər gün bı kicik şəhərin ziyanatına galen qoşaqlar özürlər ilə fərqli mədəniyyət və düşüncə gətirənlər də, gedərən ruhlarına tökmüş həzin xoşbəxtliyi özləri ilə aparırlar. Şəhərin daimi sakınları ayaqları altında sərgilənən hər daşın doğmaliyindən və buranın dəyişməyən abu-havasından momənnin idlər.

Öz qalasına yaxın yerləşən məscidinin yanında iki pişik balaşı oynayırdı. Anaları hər gün Şirvanşahlar sarayıının yerləşdiyi en hündür təpəye qəkar, ov edar, sonra balalarının yanına qaydırıb onlara süd verərdi. Bir gün ana pişik geri gelmedi. Balalar oynayıb əldən düşəndə aqıldıqdan miyovuldamağa başladılar. Kohnə məhəllələrdən birinin sahibi balaların səsinin eşidib bayıraya çıxdı. Ovcunda büküdüyə yemek qaçıqlarını onlara uzatdı. Balalar evvelcə ürküb qaçsaqlar da aqıcı onları açılmış ovucu teraf dardı. Analarını ittisələr de talenin bəxş etdiyi qoca ilə dostlaşdırılar.

Bala pişiklər bütün yayı gü-

nəşinən, içerişəhərin qala divarlarında gəzdiylər.

Payız da onları çox incitmədi. Amma hər gün onlara yemek verən qoca bir gün görünümünən günərləri qaraldı.

Qiş galmışdı. Bala pişiklər ilk dəfə id ki, Qişla rastlaşdırırdılar.

Qişın ilk günü çox üzüdürlər. Sahibləri ilə içerişəhəre gəzməyən gələn ilərdən birinə dedilər:

-Bu fasıl hamisi belə olur?

-Havv hav... Qış hər zaman bəledir. Sahibiniz olmasa çox çatin olar. Həm de sahiblər hevəyarlari insanlar heç sevmirlər.

-Sahib kimdir ki?

-Havvv... Sizin insanınız. Qayğınzı qalan, yemek verən, qoru-

yan...

-Bizim sahibimiz var, amma biz onu cəxəndər gormuruk. O, yaşlı yaşı və çox mərhaməti idi.

-İnsanlar belədirler. Bir gün səni çox istəyir. Bir da görürsen yüksən. İsteyirler canlarını qurtarsınlar.

Pişiklər ikisi da birdən miyovalıydalar dedilər:

-Bizim sahibimiz belə etmez.

-Havvv... Bəs hanı o zaman? Belki, qocalıb, cavan insanlar onun özünü qocalar evinə aparırlar?

-Ocaralar evi nedir?

-Kimse görək olmayan qoca insanların yaşadığını biniadır. Çox cahilşınız. Bir-iki ile insanlar haq-

(Hekayə)

qandaçlığını gözləməksiniz.

Qiş qazabılı və amansız galası. Çövgün, Qar, Külek pişikləri işsizdirdi. Daha taqəti qalmamışdı. Galib, qoca insanın onları hər zaman oxşadığı daşın üzərində bir-birinə sıxlardılar.

-Burda hər gün yeməyim və suymuyor olurdı.

-İstili allər. O bizi hər gün oxşayır. Gəren indi haradadır?

-Bilmirəm. Mana bır az da yaxın gal. Cox soydur. Gözlərimizi yumaq. Cox üzüyürəm.

-Men da.

Pişiklər üzüyə-üzüyə yuxuya getdilər.

İçri şəhərin hər tarafı ağap-paq qar ilə örtülmüşdür.

Qodim şəhərin kəhən evlərinin bacasından tüstü dumanlanıdır. Bala pişiklər gözlerini açanda qoca sahıblarının evində, künclə qoyulmuş kağız qutuda idilər.

Qoca sahıbları geri dönmüşdülər. Onlara su və yemek qoymuşdu.

Bala pişiklər qoca insanın olurunu yalayı, teşəkkür etdilər.

Ağappaq pişik qara pişiyə dedi:

-Görəsan, o haqqıqtan qocalar evində idil?

-Bilmirəm, Ağca.

-Ha... Əsas odur o geri galib. He, Qaraca?

-Həe. Hə... Anamız da geri

gələrmiş gör... n?

İnsan balaları oxşaya-oxşaya elə bil onların dilini anlayırdı. Həyatdan yorulmuş gözlerindən axan yaşlı silib, piyildədil:

-Men xəstəxanada idim. Belka, sizi düşünməsə idim, sağalıb, geri gəlməye gücün çəkməzdil. Ağca və Qaraca, siz menin qocalıq dostlannınsınız.

Yaz galana kimi özümüzü qo-ruyəq. Yazın İlq gününe birlərlikdə gümüşənlərən, Məsi həvək sümüklərindən istidərəm. Siz də xu-marınanırsınız.

Pişiklər sevinə-sevinə isti yerindən miyovuldular. Ağca Qaracaya ləxunub, dedi:

-Yaxşı ki, sahibimizin heç ki-mi yoxdur.

-Niye elə deyirsən, Qaraca?

-Çünki onu qocalar evinə heç kim verməyəcək. Bizi da həmisi onu gora bileyəcək.

-Eh, Ağca, o ailisi ilə daha xoşbəxt olardı. Kim bili, belə də onlar da bizi cox sevərdilər.

-Ha, Qaraca, düz deyirsen, san olmasan man tek qalib, qışda kima sıxlardırm.

-Görürsan? Qocanın işə heç kimi yoxdur. Gözlərini yollarla zil-layib, qəmlı-qəmlı baxır.

**Elguseł
(Günel
Məcidova)**